

Hur mycket hade mamma varit värd?

- femton funderingar om vårt Sverige



Sven-Ove Svensson

Förord: Sju år med bloggen

För sju år sedan började det. Svenssons släng fick bloggen heta, efter mina krönikor i P4 Värmland för många år sedan.

Nu närmar det sig sakta två tusen inlägg på **sven-ove.nu**. Ibland har jag skrivit varje dag, ibland mera sällan. Plitat ner mina tankar i löpspåren, från läsfåtöljen eller Konsumkön. Snälla naturbetraktelser, lyckliga löpupplevelser, underliga ordlekar, arga satirer och någon gång ett försök att vara rolig. Förunderligt nog har mina inlägg fått hundratusentals besök, hur nu alla dessa hittat mig.

Här har jag samlat femton texter om vårt Sverige från min blogg. De handlar om att vara min sorts Sverigevän. Kopiera dem gärna, för eget bruk.

Det kan inte vara rätt att den ekonomiska eliten i landet ska tjäna 71,2 gånger så mycket som min mamma skolstäderskan, om hon hade levt och arbetat nu.

Sven-Ove Svensson

12 nov 2018

Noter

Uppgiften om 71,2 är hämtad från LO:s rapport *Makteliten – toppnoterar igen* från 2018. Rapporten finns på nätet och siffran gäller år 2016.

Omslagsbild: *Kontorslandskap, Grossbolstorps höjder. Foto: Sven-Ove Svensson.*

Springer över krönet

Hur många gånger har jag passerat krönet där femkilometern är som högst? Stannat några gånger och stretchat vid rastplatsbordet. Bävat några gånger vid isföre med skidor på fötterna, innan jag kastat mig utför. Allra oftast: känt mjölksyran nafsas mig i vaderna efter den etappvisa backen upp.

Nu gör jag det ännu en dag. November är tokmild och själv har jag min bästa löphöst sedan år 2000, vilket är fort gjort, eftersom en bråkig ryggkota hindrat varje löpsteg de flesta år detta årtusende.

Nu kan jag igen. Inte perfekt, inte fort, men det går. En gång till får jag känna syran lystet bita i underbenen och löplusten låta munnen vattnas. Tass tass tass över krönet, sedan vänder det nedåt mellan skog och hygge. Andning och steg byter rytm, tass tass tass tass.

Fortare än på tio år är jag i tunneln under riksväg 62. Om drygt ett år är även jag 62 och snabbt går det verkligen inte när gubben springer. Men kvickare än i fjol och betydligt verkligare än alla ryggsjuka år, då jag bara sprang i vakendrömmen. Å, vad jag längtade efter den här rundan. Ett år sprang jag sex löpsteg vid ett tillfälle, då kom det en tår. ”Jag kanske kan. Jag kanske kommer att kunna igen.” Sex futtiga steg på ett helt år men så mycket glädje.

Vid bäverdammen ska alltid ett beslut tas. Svänga åt höger och springa hela femman – eller ta till vänster och smita hemåt den kortare vägen med svansen mellan benen? Stolt väljer jag höger, riktning Svarthultet. Två goa backar kvar. Ryggkotan har inte klapprat en enda gång.

Skorna luktar skog och lycka.

Den lilla orten intill skogen

De senaste dagarna har jag publicerat en serie korta forshagabetraktelser på Facebook. För oss har vår lugna 6 000-personers tätort nära skogen många fördelar. Här är texterna samlade nu:

18 oktober

Onsdagsvandrar i solsken. Råkar trampa in i discgolfbanan mitt framför två som spelar. Trevligt par som berättar hur de och andra gärna åker de dryga två milen från Karlstad för att spela på Forshagas finare bana. Sedan håller de en inspirerande föreläsning för oss om spelets tillhör. Discar, det heter discar.

19 oktober

Varför bor en kvar i samma hus i drygt halva sitt liv? Kan det vara för att en trivs? För några år sedan övervägde vi att köpa fritidshus. Det skulle ligga nära skogen i lugn miljö, nära busshållplats, nära matbutik, ha vatten, värme, avlopp, nätuppkoppling och bra löpmöjligheter, vara billigt och...

Till slut insåg vi att vi hade allt det där och hade haft det ända sedan augusti 1983. Det var bara sjöutsikten som fattades. Men vadå? Vi har ju bäcken. Den skvalpar till ibland.

20 oktober

Varje gång jag kör ner mot centrum ligger den där, norr om Grossbolstorpsvägen. Nissedammen. En alldeles vanlig svensk mindre vattensamling, begränsad av istidslera på alla kanter utom mot gatan. Där är det stämbord också. Det är inget särskilt med vår damm och ändå är den speciell. Nisse Nilsson lärde sig åka skridskor där. Dubbel-Nisse. Nog är det förunderligt att vår lilla kommun en gång fostrat två världsmästare i hockey. Samtidigt. Den andre var Ulf Sterner. När jag skulle göra en skrift om vår skid-, löp- och orienteringsklubbs historia upptäckte jag vem som en gång hade föreslagit att klubben skulle köpa in en radio till friluftsgården. Nils Nilsson. Kommunen borde sätta upp en skylt vid hans damm.

22 oktober

År 2014 fick jag en snilleblix i ett gathörn. Jag skulle springa alla gator i kommunen. Strax var den nya svenska träningsformen gatuplock uppfunnen. Lite stolt var jag över det, den var ogooglingsbar som löpterm innan jag hittade på den men nu är vi fler utövare. Några månader senare var jag klar. En sak slog mig under springresans gång. Tryggheten och lugnet. Jag kunde springa mitt i vägen på nästan varenda gata i våra tätorter om jag ville det. Så ska ett hem se ut.

23 oktober

Per, Veronica, Göran, Maria, Bertil, Marian, Stefan, Hans, Anneli, Aakash, Angelica, Lars-Ola, Sten, Kenneth, Lillemor, Lars, Sven-Erik, Gunnar, Fredrik, Gert, Ingrid, Myrna, Cecilia, Lars-Ove och Peter har jag träffat och några av dem känner jag rätt väl. 25 av 41 i kommunfullmäktige. Kanske glömde jag någon, namnblind som jag är, förlåt i så fall. Nej, jag försöker inte skryta (jag är dessutom osocial). Jag försöker bara berätta vilken fördel det är att bo i en kommun som är precis så lagom stor att vi har två

politiker några hus bort, åt olika håll, och ett kommunalråd som handlar på samma Konsum och samma tider som vi. Vill vi nå't så vet vi vem vi ska prata med. Anneli eller Aakash eller Cissi eller Per eller... Här är det lättbott.

24 oktober

Jag har trivts överallt där jag har bott. Gården Almar där farmor gav mig och katterna spenvarm mjölk. Gården Nybyggeras där storspoven landade. Molkom där pappa skapade sitt trädgårdsparadis. FNL-huset vid Västra Kanalgatan i Karlstad där vår färska offsetpress blev mitt nattsällskap när rubrikerna var färdiggnuggade. Göteborg där journalistdrömmen levde vetgirig och röd. Småland där drömmen blev verklighet. Sunne där den röda drömmen var fortsatt röd men också miljövänligt grön och barn kom och började behöva vår kärlek. Hela tiden skrivandet. Hela tiden boplatser som varit kärleksfulla.

Ändå kändes det som att komma hem när vi lånade av svärmor till lagfarten och köpte vårt hus 500 meter från friluftsgården. Här, på en ort där folk hälsar när vi kommer in i en butik och varenda en på bästa Konsumbutiken tycker om att slänga käft ena stunden och prata allvar nästa.

Alla (nåja, de flesta människor) har sitt hem. Vi har vårt här. Trivs.

25 oktober

Kanske har du märkt att jag räknat upp fördelar några dagar? Fördelar med att bo i utkanten av en tätort med drygt 6 000 invånare, i en kommun med 11 487 invånare. Tanken slog mig att glädjeämnen finns men att det ändå är bristerna vi så ofta pratar om. Jodå, felen finns de med. Precis som mitt liv har sina problem och muttrigheter, allt är inte prima facebooktrivsel i min värld. Men ändå. Jag brukar leta glädjeämnen även mitt i eländet, jag blir snällare i magen då. Det finns många fler plus än de jag räknat upp de senaste dagarna. Demokratin svenska folket kämpat sig till, sidensvansarna som snart ska berätta att det är snö i luften, kärleken, alltid kärleken, löplusten, skrivklådan, de mänskliga rättigheterna vi inte fick gratis, mångfalden, alla pigga ögon hos våra nyanlända. Politikerna (många av dem vill säga) och alla lokala volontärer som kämpar för deras skull.

För just den här människan är just de här koordinaterna på jordklotet jämt gôrbra. Det var bara det.

Du har säkert dina koordinater.

Sveriges första värstingresa

Leif Stinnerbom är en klok person. Skådespelaren ska inte gå hela vägen åt publiken, säger han. Hon eller han ska visa vägen. Just så blir vi aktiva deltagare i föreställningen, inte bara passiva åskådare.

Hoppas att ingen ser mig, men på den här besökaren fungerar det. Efter ett tag fungerar det väldigt bra. Den kära vännen ler snällt när jag försiktigt torkar bort en tår på ena kinden. Vi är på **Västanå Teaters** lokaler på Brårud i Sunne, för en halv mansålder sedan bodde vi tre stenkast bort på andra sidan järnvägen, men det här har vi aldrig gjort förut.

Vi har anmält oss till teaterns publikskola. Fyra kvällar ska vi träffas, detta är första gången. Fjärde gången blir själva genrepet av sommarens föreställning i Berättarladan i Rottneros. Nils Holgersson.

Varför är Smirre en hon?

Vi är inte ensamma på kursen. Hur många sitter det på läktaren i Teater Brårud? Femtio stycken? Många verkar vara veteraner på publikskolan, det hörs på frågorna de ställer.

– Varför har ni gjort om Smirre räv till en hon? frågar en kvinna några rader bakom oss.

Den ändringen är helt i Selmas Lagerlöfs anda, resonerar Leif Stinnerbom. Selma korrigerade själv i sitt manus, så att ledargåsen i boken till slut blev en hona, Akka från Kebnekajse. Från början var hon en han men Selma Lagerlöf ändrade det. Så varför inte fortsätta på den vägen?

– För vår del är det delvis en praktisk fråga, eftersom skådespelarna som spelar räven och örnen och några till är kvinnor.

Men, fyller den unge mannen i, som ska spela Nils Holgersson i sommar, det är också för att det behövs kvinnliga förebilder. De orden får han en av kvällens starkaste applåder för. Säger vad man vill om världsdramatiken, men dominerad av starka kvinnoroller är den inte.

Hon som blev utauktionerad

Så där fortsätter det, när en av Sveriges största sommarteatrar träffar sin publik, skolar oss en aning och skapar en grupp ambassadörer. Vi har ju inte kommit hit för att vi tycker det är oviktigt med föreställningarna i Berättarladan. Tvärt om.

Selma skojade själv och skrev att hade hon inte betytt något annat, så hade hon åtminstone sett till att dra en massa turister till Sunne. Västanå Teater drar folk de med. I busslaster kommer stockholmare, norrmän och andra utsocknes för att se ordet få liv under långa magiska kvällar i en lada intill Fryken. Värmlänningar med förstås.

Själv träffade jag en gång en kvinna som i sin barndom hade blivit utauktionerad till den i socknen som skulle ha minst betalt för att ta hand om henne. När hon växte upp kom hon att bli lantarbetare just på Rottneros. För mig handlar varje besök i den stora ladan också om henne. Hon hade samma världsbild som jag och regissören Leif Stinnerbom. Det behöver man inte se många minuter av hans uppsättningar för att inse.

Svårigheten med pjäsen

- Vad tror ni är svårigheten med den här pjäsen? frågar han.
- Mycket kan Björn Söderbäck, men kanske inte just flyga... svarar jag.

Nja, det förstås. Flyga kan de nog inte, skådespelarna, men då gäller det att komma överens med oss i publiken att det ser ut som om de flyger.

- Nej, den stora utmaningen är att nästan alla i berättelsen är djur.

Regissören kallar fram alla som är vildgäss, plus Björn Söderbäck som är den tama gåscharlen Mårten. Det blir ett himla kacklande på golvet framför oss och sakta börjar något hända. Nu är de inte människor mer, vi ser ju att de är gäss. Långa halsar, då och då dessa rörelser med axlarna och vingarna och detta kacklande. När flocken ska flyga går det i polsketakt, det känns med en gång i hela kroppen, fast inga musiker är på plats.

Vem som helst kan se hur de måste ha studerat de olika djurens rörelsemönster från verkliga livet. Visst, de har tittat mycket på naturfilmer, berättar Leif. Belöningen kom den dagen de kom ut från Berättarladan och fick se en flock gäss på gårderna ner mot Fryken. Två av dem vitkindade.

Det kändes som en hälsning.

Blir det folk av honom?

Kvällen på Bråruds industriområde går vidare. Efter en timme är det fika och vi får tillfälle att prata med skådespelarna en och en. Sedan fortsätter det som inte är en föreställning men som stundom känns som ett mellanting mellan en stå upp-show och en lektion, både i teaterkunskap och i Selma Lagerlöfs tankevärld. Hon var ju inte precis någon sagotant, den goda Selma. Jo, det med förstås. Hon var ju inte precis någon nedtecknare av gamla släktingars historier. Jo, det med förstås, men inte bara. Selma läste filosoferna, hon läste psykologi, filmens möjligheter lärde hon sig tidigt förstå och hon var sannerligen ingen omedveten tant som berättade oförargliga sagor från de värmländska skogarna och skånska slätterna.

Tvårt om. Nils Holgersson är vår första värstingresa, säger Leif Stinnerbom.

Den som går på någon av sommarens föreställningar får se om det blir folk i år med av 14-åringen som var så elak mot djur och som aldrig hade tyckt om en enda individ. Jag misstänker det.

Jag misstänker också att vi får skratta och känna polskerytmen rycka i kroppen innan dess. Kanske gråta. Själv känner jag pinsamt nog en rejäl tår i ögonvrån, just som de visar oss scenen där Akka och örnen Gorgo försonas. Skådespelerskan som spelar Akka står en meter framför mig och den förargliga tåren trillar sakta nerför kinden.

Hoppas inte hon såg den.
Jo, hoppas det.

I kväll är det dags igen för publikskolan. Då ska Inger Hallström Stinnerbom och Bo Jonzon berätta om kostymer och masker, det som blivit ett annat av Västanås kännetecken. Det pirrar redan i magen.

Jag är Sverigevän

Jag är Sverigevän. Jag tycker om skogen och bergen och dalarna och de öppna landskapen och glittret på sjöarna och alla isarna när de lägger sig och snön, den älskade snön, och de kvillrande bäckarna och kraftfulla älvarna och snöfläckarna på fjällen mitt i somrarna och åskvädren (fast helst på håll) och snöyrorna och hagelbyarna och de mjuka vårregnen och de bråkiga stormarna och soluppgångarna över de blå bergen och regnbågarna och sidensvansarna och nötväckorna och stjärtmesarna och alla de andra fåglarna och fjärilarna och älgarna, rådjuren, rävarna, hararna, vildsvinen (asch vi tar med dem också) och alla övriga däggdjur, ja alla djur utom fästingarna, och byarna gillar jag och liljekonvaljerna och stigarna och de krokiga grusvägarna och raska asfaltvägarna och Stockholm med allt vattnet och Göteborg som är som en småstad och Arvika där humorn är på allvar i så många mungipor och alla andra städer och Dalarna och Småland och Värmland, fattas bara annat, och resten av landskapen och kulturverksamheten, gofikat och maten vid Gamla Kraftstationen i Deje och Värmlänningarna i Ransäter och Lars Lerins böcker och bilder och Daniel Norgrens låt *Howling around my happy home* och gamla proggmusiker och Hasse & Tage och Bengt Bergs och Sam Carlquists poesi och Tomas Tranströmer och Werner Aspenström och Bodil Malmsten, älskade Bodil Malmsten, och Crister Enanders essäböcker och recensioner och Po Tidholm och ...jag får nog inte plats om jag ska räkna upp alla skrivarna... och Meta Lunds flödesskrivningar på Karlstads universitet och Stefan Holms OS-guld i Athen och pucken som gleeed in i mål och Bonde söker fru (för jordbruksvyerna) och älgjakten och bönderna som ser till att vi får mat och levande landskap och städerskorna och brandmännen och SOS-operatörerna och tallarna, granarna och björkarna och alla andra träd och finnskogarna och holländarbygderna och SFI-kurserna och demokratin svenska folket kämpade sig till och det fackliga medvetandet och solidariteten och den radikala delen av arbetarrörelsen (asch vi tar med den halvradikala också) och Konsum och andra folkrörelser och socialliberalerna och människovännerna och volontärerna som kämpar för flyktingar och fattiga och de granskande medierna (ni vet vilka ni är) och min fru och mina barn och barnbarn och mina vänner och tänkbara vänner och onsdagspromenaderna med M och B-G och Axel Danielsson och August Palm och Sixten Jernberg och Tove Alexandersson och min dator och språket och alfabetet och utsikten från Tossebergsklätten utanför Sunne och Selma Lagerlöf och Västanå Teater och svampgratinerad fläskfilé och nyplockade smultron med grädde och lite socker och folk som slåss för miljön och toleransen mot hbtq-vänner som trots allt blivit bättre och Jonas Gardell och Johan Glans och Bengt Göransson och klassanalysen som institutet Katalys håller på med och Vi-tidningen och Språktidningen och Peter Frankes antirasistiska ledare i Värmlands Folkblad (när vår tids historia ska skrivas kommer den att minnas dig med stolthet Peter) och Heidruns förlag och Rackstadmuseet och Facebookgrupperna ”Fåglar runt knuten” och ”Front mot rasism och gryende fascism” och Svenska Akademiens ordlista på nätet och kollektivtrafiken och sjukvården och det drickbara vattnet i våra kranar och de färska rödbetorna ur vårt trädgårdsland och kantarellerna, trattisarna och de svarta trumpetsvamparna och alla elljusspåren och reflexbanorna och orienteringssporten och sillen och potatisen och min frus sillsallad till jul och landslaget i fotboll och herrlandslaget i fotboll och Tre Kronor och alla de ideella idrottsledarna och eftersöksjägarna, knutgubbarna, sommarteatrarna, simskolorna, Sjöräddningen, elitserien i hockey, korvgrillningen i skogen, sovmornarna, släktmiddagarna, släktforskningen, skrivarcirklarna, flumriden på Liseberg, påskmusten, Idas

sommarvisa, Torparvisan, Små grodorna, skärgårdarna vid kusterna och i de stora sjöarna och hägerkolonin vid Norra Sanna och mina forna arbetskamrater och Konsum Forshagas gravade sill och ännu mer hemgjord sillsallad som vi provsmakar sent på kvällen den 23:e december. Samt årstiderna.

Jag är Sverigevän.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 27 oktober 2017.

Sverige dör säger Telefonören

Telefonören ringer. Han är arg på alla dessa köpcentra som växer som maskrosor ur matjorden. Sverige dör, säger han.

– Nåja.

– Jo, nuförtiden går du ut och äter, in och skiter och det krävs milvis med filkörning för att du ska få lite frukost. Nu har till och med Säfte fått en asfaltplan med butiker en bra bit bort. Guttane, vad är det för namn?

Då går jag till bokhyllan. Säker är hon inte, bokhyllan, men det kan vara så att Guttane var ett stycke mark som en frigiven träl fick lov att bruka.

– Du ser, säger Telefonören. Det fungerade ett tag men nu är vi tillbaka i träldomen.

Sanningen om tv-nyheterna

- en dikt

När det duggregnar på Stureplan
blir det översvämning
i Aktuellt
När det kommer 47 millimeter i Röbäcksnäs
å stora vägen spolats bort i Sunnemo
får vi se solbadare vid Råambshovsparken

Det är för att vi ska veta
vår plats
Vi som bor väldigt långt bort

Viktor Root

Ordförklaringar

Stureplan – öppen sten- och asfaltyta invid näringsställen, 430 kilometer sydost om Sveg.

Röbäcksnäs – by i västra Dalarna.

Sunnemo – tätort i mellersta Värmland.

Råambshovsparken – gräsmatta vid bro, 240 kilometer öster om Karlskoga.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 3 januari 2018.

När vi var fler än en per by

Onsdag. Tittar på ett program om samer som lagen placerade utanför renbeteskötseln. Sedan förlorade de samiskan.

Där är inte jag men jag älskar ungdomarna som försöker vinna sitt språk tillbaka. Ett av de nio samiska språken.

Där är inte jag. Ändå försöker jag då och då kämpa för mitt modersmål. Den sydvärmländska centralvärmländska dialekten. Vi som sa töser om flickor tills de var ungefär fjorton och sedan sa vi fruntimmer. Det var ett neutralt ord den gången, där jag växte upp.

Jag vet vad det betyder i dag, för de flesta.

Det var vårt samhälle. De flesta av oss var småbrukare. Karlarna var bönder, vi barn likaså. Kvinnorna var starka i det samhället. Jag tror det berodde på deras ställning i produktionen. Utan min mor och hennes vänner hade inte våra företag fungerat. De kallades fruntimmer och vi visste vad de gjorde. Höll hemmen vid liv men också kor, grisar och åkrar. På mötena hade de en röst. En stark röst.

Det hade de i jordbruksföretagen med.

Samerna har sitt, de med renar och de utan. All respekt för det. Den situationen kan jag inte lösa men jag vet vems vän jag är.

Själv har jag gjort en klassresa. Ibland tror jag att min resa är väldigt lik många samers. Uppåt eller neråt har vi rest.

Småbonde var jag inte skapt att bli. Skrivandet var min syssla, det lärde mig mina tänkande grannar att bli. Småbönder blir gärna filosofer som hör skogen susa.

Jag saknar den svenska byn.
Då, när vi var fler än en familj per by.

Än susar skogen. Den är fortfarande fattigmans tröja.

**När pappa for till
Jordbrukskassan och
Centralföreningen sa han att
han hade uträttningar. Det är
ett fint ord.
Uträttningar.**

**Dessa meddelanden en får en
vanlig måndag:
"Sommaröppet på
Begravningsmuseet".**



Hur mycket hade mamma varit värd?

Hur mycket är en städerskas arbete värd i mitt fosterland?

Svar: blir de 71,2 stycken är de exakt lika mycket värda i inkomst som en vd i den svenska makteliten.

Jag tycker om att vi har fyra årstider i mitt land. Eller om de är åtta stycken, det kan diskuteras. Där gillar jag skillnaden.

Jag tycker om att vi har höga berg och djupa dalar i terränglådan. Torrt land och våta sjöar och vattendrag. Där gillar jag skillnaden.

Vad jag hatar är den ekonomiska skillnaden mellan människor.

Det är lönen som är skämtet

Min mamma var småbrukarhustrun som blev städerska när vår gård blev bortrationaliserad av marknadskrafter och socialdemokratisk jordbrukspolitik. På ett sätt fick hon det bra, med arbetskamrater, jämn inkomst och betald semester. Jobbet var hårt, jag var med och storstädade min forna skola under ett lov, det var tungt kan jag lova. Det svenska tuggummit biter.

Jag menar det inte som ett skämt.

Men lönen, lönen. Alla vet att utan kommunalarnas jobb stannar Sverige. Alla borde i varje fall veta det. Slutar städarna städa så får vi snabbt kaos, det är likadant med de andra välfärdsjobben. Alla behövs.

Ett uselt betyg

Hade min mamma fortfarande levt och arbetat år 2016, då hade de 50 mäktigaste vd:arna i landet tjänat 71,2 gånger så mycket som vad hon tjänade. I genomsnitt.

Det är ett uselt betyg på ett samhälle.

Gör om, gör rätt.

Inlägget länkade till LO:s rapport Makteliten – toppnoterar igen. En studie av inkomstutvecklingen för makteliten perioden 1950 - 2016.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 15 februari 2018.

När hörde jag det kära ljudet senast?

Onsdag. Plötsligt fångar mina öron ett ljud som de inte hört på många år. Ett älskat ljud.

Solen skiner över Grossbolstorps höjder och det är inte korpens sätt att härma sitt namn när han flyger förbi jag tänker på. Inte domherrens ”pjuck” och grönfinkens ”dry” i björken därborta heller.

Högt ovanför oss far ett flygplan runt i cirklar. Vi hoppas innerligt att det inte är Nextjet som försöker bestämma sig om göteborgsturen ska gå till Luleå eller faktiskt sikta på Göteborg den här gången.

Jag menar inte flygplansljudet heller.

Inte den möjliga ormvråk vi hörde skrika gällt bortom granridån på motionsspåret. Inte droppljudet från samma granar. Inte något vinterläte från haren och mården vi ser spår av i backarna.

Har en mård något läte?

Större hackspetten som trummar revir och har skoj? Nej. Älgen som pulsat över spåret? Nix. Surret av en fet fluga när vi fikade högst uppe på femkilometern? No. Inte de ljuden heller.

Inte pensionärens stavar borta på vägen mot friluftsgården. Inte kommunala röjarna på andra sidan ängen, de som håller på och gör om vår tätortsnära blandskog till lerinska björkdungar. Inte det porlande smältvatten på väg till bäcken, älven och havet. Inte ens pyset från termoserna eller kluckat när jag hällde upp kaffe nyss heller. Kaffekluck hör jag varje dag.

Krispigt, frasigt

Nej, det älskade ljud som plötsligt dyker upp igen i mitt liv – är ljudet av *vårvinter*. Solen skiner över ängen bortanför vår gata, glittrar i varenda snökristall och nu hör jag det. Tydligt. Ett krispigt frasigt ljud.

Det jag hör är mina skidor som sakta glider fram över mellansvensk skarsnö i mars. Skare som bär en hel människa med ryggsäck på ryggen. *Vårvinter*. Vi har äntligen fått en vårvinter igen. När hörde jag det fraset senast?

Hurra.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 15 mars 2018.

Konsten att håna en hungrig

Vad hände egentligen med vårt land?

Torsdag. Jag sitter på rådhustrappan i Karlstad. Solen skiner över den internationella matmarknaden på Stora torget, det är knökfullt med folk som provar salamikorvar och franska ostar, äter kyckling med blue cheese, njuter av färgprakt och dofter och försöker förstå den ibland brutna engelskan från försäljarna.

– Gôrgôtt! lärde jag nyss en engelsman bakom korvdisken. Det betyder ”very good” på vår lokala dialekt, you see.

– Görrgöt, svarade han och log med hela kroppen. Kåmm å smaka, smaka görrgöt!

Skriker ut sitt förakt

Alla idyller är inte idyller. Efter en stund kommer två ynglingar och sätter sig en bit bort på trappan. De äter pommes frites ur varsin portionskartong. Han med den bullriga rösten och bakvända Grizzly-kepan har ätit fet mat förr, det kan inga trekvartslånga kamouflageshorts i världen dölja.

Nu kommer en kvinna och tigger av oss. När hon sträcker sin tomma mugg mot grizzlygossen skriker han ut sitt förakt mot den hungriga:

– NEEIJJJ! ropar han över halva torget. Hon fortsätter förskräckt. Själv har jag fem kassar med böcker, mat och blommor att vakta och tiger för en gångs skull. Inte en kontant krona i fickan.

Efter en stund kommer nästa kvinna med mugg. Hånfullt sträcker han sin nu urätna portionskartong mot hennes mugg, höjer rösten ännu mer:

– GÅ Å LÄGG DEJ!

Ännu en människa smädad. Nöjd lämnar han sin kladdiga kartong på trappan och går. Som ko från lort skulle de gamle ha sagt.

Aldrig somnat hungriga

När jag kommer hem letar jag fram en fem sidor lång artikel ur Expressen från den 3 november 1984 som jag sparat genom alla år. Författare är Tage Danielsson, rubriken lyder: Mordet på solidariteten.

Tages artikel är ännu mer sann i dag. Inte nog med att vi fått tiggare igen i Sverige. De får stå ut med att hånas av lönnfeta ynglingar med flottet drypande kring mungiporna. Dumdryga män som aldrig somnat hungriga en enda kväll i sina liv.

Vad hände egentligen med vårt land?

*# För första gången får jag lust att sätta upp en handskreven ilskelapp.
Din mamma jobbar här.
Det var henne du hånade.*

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 24 juli 2015.

Kallar du folk ”cp” och ”idiot” är du också främlingsfientlig

Jag tycker illa om när mina vänner kallar motståndare för ”svärjevänner”. Jag tycker illa om när de driver med den som har svårt för att stava. Jag avskyr när de kallar politiska motståndare för ”cp”, ”idiot” och ”mongo” eller liknande öknamn.

Sluta. Annars är du också främlingsfientlig.

Personligen är jag närsynt. Den kära vännen misstänker dessutom på vissa grunder att jag har en släng av asperger. Inte är jag byggd med läckert ljusbrun afrikansk löparkropp heller, trots att jag provade att påstå det en entusiastisk stund, nysprungen och nyduschad framför stora spegeln. Hörde jag inte en kär kommentar från henne som jag älskar?

– Min lelle mandelkubb!

Hon var närmast sanningen, ty som en mandelkubb är jag byggd.

Det finns inga perfekta människor. För mig är det ett av skälen till att hävda att alla vi, med alla våra olikheter, har samma människovärde.

Min bygd byggd av inflyttade

Nå, nu är jag antirasist också. Gillar mångfald, välkomnar främlingar och är tillräckligt påläst för att veta att vi härstammar från Afrika och att mitt älskade Värmland byggdes och fortsätter att byggas av hitflyttat folk. Finnar, valloner, norskar, västgötar, kurder, holländare, syrier och en massa andra individer i skön och nyttig blandning.

Det var inte järnet som bröt bygd. Det var hjärnor och nävar. Många goda tankar från många håll i världen som möttes. Många envetna händer som tog itu med att prova om inte dessa tankar från nära och fjärran håll skulle fungera i verkligheten också.

Men så kom rasismen. Främlingsfientlighet hade redan funnits här och där, när byarna och socknarna stundom slogs framåt lördagskvällarna. Värre blev det på 1930-talet, värre nu igen när rasismen fått nytt liv.

Den ska vi bekämpa. Alla människor har samma människovärde, dessutom behöver vi vår inflyttning om välfärden ska leva vidare.

Tål ingen funkofobi

Ibland blir emellertid kampen desperat och missriktad. Orden får för bråttom. Om detta har min facebookvän Maria Robsahm skrivit ett inlägg som mången antirasist borde betänka. Maria skriver att hon inte ”tål minsta antydning till funkofobi”. Funkofobi är fördomar mot personer med funktionsvariationer. Hon fortsätter:

”Jag tror att många fungerar ungefär som jag. Om någon är elak mot mig så kan jag bli både ledsen, arg och besviken. Men om någon är elak mot en människa jag älskar och ska skydda så blir jag rasande. Vreden är av ett helt annat slag.

Och öppen funkofobi väcker denna vrede.”

I detta har min vän rätt. Sedan nämner hon hur en bekant fick läsa i en politisk debatt att honom behövde de inte svara, för ”han har bara omaka sockor i lådan”. Uttrycket refererar till Rocka Sockan, dagen när vi bär olikfärgade sockor av respekt för människor med Downs syndrom.

Maria Robsahm igen:

”Alla med minsta kunskap om de nazistiska fasorna känner till T4 och dess roll i Förintelsen. Funkofobi är lika illa som rasism och den är en del av nazismen. Och den är lika våldsam och vidrig.”

Aktion T4 var namnet på Nazitysklands systematiska mördande av vuxna människor med fysisk och psykisk funktionsnedsättning. Den pågick mellan januari 1940 och augusti 1941.

Det är folkförakt

Jag ska inte referera debatten, varken den som gjorde henne rasande eller allt det medhåll hon fick efter sitt eget inlägg. Men Maria Robsahm har rätt. Jag har länge irriterat mig på hur lätt en del medmänskligt folk trillar dit själva, utan att inse det när orden har fastnat.

Det är aldrig rätt att kritisera den som är dålig på att stava, även om han råkar vara främlingsfientlig eller värre.

Det är aldrig rätt att använda uttryck som ”cp”, ”idiot”, ”mongo” eller än mer ogenomtänkta etiketter på politiska motståndare.

Det är folkförakt.

Vi ska inte sänka oss till funkofobernas, homofobernas och rasisternas nivå. Då är vi inte bättre själva.

När jag kommit hit upptäcker jag debattören Torbjörn Jerlerup. Han länkar till ett blogginlägg i ämnet.

Det kan vara på sin plats, påpekar han, att vi påminner oss om att antinazister på 20- och 30-talet begick många felsteg i sin kamp mot nazismen. Den var inte befriad från funkofobi, homofobi eller rasism.

Läs hans mycket intressanta inlägg, det är du värd: När lytesretorik, homofobi och funkofobi sågs som ”god antinazism”

Läs nu.

Dra lärdom – om du behövde det.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 14 maj 2018.

Så lättlurade var herr Löfven och hans vänner

Nu ska jag berätta om några som heter SD och deras ledare. De är kloka som skator.

För några somrar sedan såg jag vad skator kan göra. En skatunge var precis nyutflugnen och satt förvirrad i vår vinbärsbuske när grannens katt kom glidande. Innan katten hann upptäcka den dåligt flygkunnige i busken kom fem vuxna skator och tog över. Retfulla ställde de sig på gräsmattan, i ring runt katten. En i taget fick de katten att närma sig.

– Kom å ta mej då! Ha-ha-ha, du kan inte ta mej! ropade inte skatan, men nåt i den stilen. Långsamt och metodiskt lockade de katten bort från busken, meter efter meter i samma riktning, när han försökte gå nära den som skrek högst.

I fyrtiofem minuter stod jag i sovrumsfönstret och tittade på föreställningen. Skata skriker, katt drar sig nära hennes position, skata ser nöjd ut och flyttar vidare dit hon egentligen har tänkt sig. Katt flyttar efter, ditåt.

Till slut var katten så förvirrad att han dröp av på darriga ben, fullständigt desorienterad.

SD gjorde likadant

Lika klok som mina skator har den sverigedemokratiska ledningen varit de senaste åren. Först jamade Reinfeldt om öppna hjärtan, men skatorna i SD skrek sitt ”Kom å ta oss!” som de redan gjort i många år. Då jamade Löfven om att Sverige minsann inte bygger några murar. Skatorna skrek igen: ”Kom å ta oss!”.

Nu flyttade både moderater och socialdemokrater närmare, åt det sverigedemokratiska skathållet till. Inte var skatorna i SD:s ledning nöjda för det. De ville vidare.

– Kom å ta oss! Ha-ha-ha! Ni kan inte ta oss!

Långsamt långsamt flyttade parti efter parti över skamgräns efter skamgräns. Inte nog med att Sverige har för många mittenpartier, inte nog med att flera av dem är mer och mer på glid högerut, inte nog med att hjärtana sakta har slutat vara öppna och murarna växt. Under tiden har skatorna blivit fetare och fetare, fräckare och fräckare. Så lättlurade var herr Löfven och hans vänner. Lättlurade och desorienterade.

Det är det värsta.

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 7 maj 2018.

Det lysande svaret från en sverigedemokrat

Kill Your Darlings brukar vi säga på skrivarkurserna. Döda dina älsklingar. Det är ett gott råd.

Men ändå.

Saken är den att råd bör ges och goda råd lydas. Det står jag för, ty jag är en fullblodsbeserwisser och då finns inget annat sätt. Nu är det emellertid så vist ordnat att ett av råden jag alltid brukar ge är att du ska förvåna dig själv och busa med rådgivaren. Lyd inte alla råd, för Guds skull. Inte hela tiden. Då blir livet så tråkigt att klockorna stann... flyr.

Jag har alltså börjat göra en SD.

Nej, jag har inte gått och blivit Jimmian, inte rasist, inte främlingsfientlig ens. Aldrig i livet. Jag har blivit *menändåian*.

När han blir överbevisad

Råkar du stöta på en och annan sverigedemokrat ibland vid busshållplatsen eller på sociala medier? En sån där som tror allt han hör, för hans öron ljuger aldrig. Har du varit med när en sådan faktaresistent person faktiskt till sist blir överbevisad om en sak? Jordan är inte platt, det är inte kommunen som bestämmer om vargjakten, asylsökande får inte 88 000 kronor i månaden efter skatt. Har du hört vad han alltid svarar då, när fakta grinar honom i ansiktet?

- Men ändå.

Jag tycker det är ett lysande svar. Härligt korkat och ändå ett så fint bevis på personens fullkomliga tvärstönighet. Det sista är värmländska och betyder att du är helt övertalbar. Men ändå.

Min nya älskling

Sedan en tid gör jag likadant, ty det är så vi menändåianer jobbar. Mitt nya svar fungerar i alla sammanhang och på alla möjliga sätt:

”Ni borde inte berövas rösträtten, ni som äter semlor för tidigt. Men ändå”.

”SSU-ordföranden gjorde inte jättebra reklam för kollektivtrafiken i Sälentrakten härom kvällen. Men ändå”.

”Kanske stavas dinosarie egentligen med u nånstans mitt i. Men ändå”.

”Tror du på skrock? Nej verkligen inte. Men ändå”.

”Är alla norskar dopade och deras idrottsläkare klok? Knappast. Men ändå”.

Sådär håller jag på dagarna i ända. Det gör alla debatter något utförligare tycker jag.

Sverigedemokraterna säger att de har nolltolerans mot rasism.
Det är vad de säger.

Men ändå.

Blott inlandsisen ursvensk var.
Och nu vill "Sverigevännerna"
driva en politik som smälter
polarisarna.
Fosterlandsförrädare 😊

Ordförklaring

Stönig: envis

Bloggen Svenssons släng, sven-ove.nu, 16 januari 2017.

Ett enkelt val: Bären varandras bördor

Egentligen är det väldigt enkelt. Hur var det de sa i söndagsskolan i Ruds missionshus strax norr om Almar utanför Karlstad? ”Bären varandras bördor”.

Svårare är det inte.

Lägg gärna till fina, användbara ord som kärlek, medmänsklighet, solidaritet, frihet, jämlikhet och systerskap. Och broderskap. Och humor. Jag kan räkna upp några till, men de orden räcker långt.

Bären varandras bördor. Det är inte den som har flest prylar när han dör som vinner.

Farmors kloka tanke

Jag tänker ofta på farmor när det ska pratas om politikens kärna, dess värderingar. Visserligen kan jag inte minnas att hon någonsin pratade politik men ändå gjorde hon det.

– Det kunde ha varit vi, sa farmor.

Därför tog hon emot krigsbarn från Finland (och Tyskland med om jag minns rätt). Därför skickade hon med mig stora kassar med äpplen från sin trädgård, till de barn i Färjestadskolan som inte hade någon äppelträdgård. Därför... asch, hon var en solidarisk människa kort sagt, fast hon aldrig nämnde ordet.

Det behövde inte farmor Gerda. Hon hade det i ryggraden.

Släcker gratis

Bären varandras bördor. Det är därför vi har en räddningstjänst och en ambulanssjukvård, ett gäng kommunalarbetare som bygger ny cykelväg förbi vårt kvarter just nu, skola, förskola, vattenverk, delvis gemensamt finansierad kollektivtrafik, fiber i gatan och fram till husväggen, försvar, hemtjänst, en ny fin lekplats i skogskanten där gatan slutar, Svenska För Invandrare så att våra nya vänner ska lära sig svenska och komma in i samhället fort nog, elström bakom varenda kontakt och en vårdcentral som oförtröttligt lyssnar på alla mina verkliga och inbillade krämpor när jag då och då dyker upp där nere.

Allt detta bär vi tillsammans. Allt detta och mycket därtill. Somliga tjänar mer och betalar mer skatt, andra har lägre lön och betalar mindre. Aldrig att ambulansen behöver undra om du har råd med resan in till Centralsjukhuset, aldrig att brandmännen behöver fråga om du har pengar på kortet innan de börjar släcka.

De pengarna har vi redan samlat ihop tillsammans.

Älskade flanellograf

Bären varandras bördor. Dagen före valet längtar jag efter flanellografen i vårt missionshus i Rud. Jag återsåg huset vid Grava hembygdsgård för en tid sedan. Det var

flyttat dit. I fantasin blev jag själv flyttad tillbaka till 1950-talet. Inom mig såg jag hur söndagsskollärarn långsamt satte upp en palm, en kamel och en långhårig gubbe som hette Jesus på tygtavlan. Sedan kom föräldrarna på avslutningen, då viskade läraren till mig:

– Sjung du Sven-Ove. Du kan ju texten i alla fall.

Jag sjöng så det fladdrade i både Jesus och kamelerna.

Lärde mig det viktiga

Nej, jag är inte religiös. Jesus var en rätt fin typ ändå. Det finns det fler som är. Falska profeter finnes också, valrörelsen vimlar av dem.

I morgon går vi och röstar. Då plockar jag fram slipsen, det är inte ofta. Jag kommer att rösta på farmor och på det som söndagsskollärarn sa. Ingen av dem var politiker och likafullt har de lärt mig det viktigaste som varje val handlar om, för mig:

Solidaritet.

Rättvis fördelning.

Ilari från Finland glömde aldrig min farmor. De höll kontakt så länge hon levde.

Det kunde ha varit vi.

Ur ledsenheten och ilskan växer missnöjet

– betraktelse över en grogrund

Har vi alltså 1,1 miljoner rasister i vårt land? Är 25,54 procent i Dejefors rena rasister som tror på nedärvd svensk ”essens” och vill minska bidragen till välfärden i kommunerna med 73 miljarder?

Nej. Det vägrar jag tro.

Missnöjesröstandet är illa nog för det.

”...för att de inte är svenskar”

Jag läser om riksdagens förre andre vice talman på nätet. Han är för dödsstraff, läser jag. Han har jämfört homosexualitet med att ha sex med djur. Han tycker inte att religionsfrihet är en självklar rättighet. Han har kallat Pride-festivalen för ett sjukligt jippo. Han har poserat på bild med en SS-veteran. Han har jämfört islam med nazism. Han menar att det finns en anledning till att romer diskrimineras. Han har sagt att judar och samer har minoritetsställning just för att de inte är svenskar.

Denna man är en ledande i sitt parti. Ett riksdagsparti där både han och andra ledande partimedlemmar ideligen uttalar sig på liknande sätt. Vad var det partiledaren sa om invandrare i SVT:s valdebatt?

”Man måste ställa frågan varför det är så svårt för de här människorna att få jobb. Det är för att de inte är svenskar. De passar inte in i Sverige”.

I partiprogrammet skriver man om mänsklig ”nedärvd essens”.

”Det finns dock också en nedärvd essens hos varje människa som man inte kan undertrycka i hur hög utsträckning som helst utan att det får konsekvenser.”

Vad nu det är för en märklig ärvd kemikalie som särskiljer ”oss” svenskar från ”dem”.

Slutsatsen är enkel. Ett sådant parti är inte som andra. Partiet är främlingsfientligt och dess ledning rasistisk. Inte bara ledningen för övrigt, hela tiden hör vi hur lokala företrädare uttalar sitt förakt mot folk med annan hudfärg, kultur eller religion. Till och med partiledarens medhjälpare vid många valmöten i landet blev kallad för n-ordet av en partikamrat i Värmland.

Rasism. Ständigt denna rasism. Partiet är inte som andra och de företrädare det för fram är inte som andra politiker. De har inte samma människosyn.

Har vi 1,1 miljoner rasister i Sverige?

Nå, nu fick detta parti 17,53 procent av rösterna i riksdagsvalet. Drygt 1,1 miljoner svenskar (1 135 627 stycken) röstade på dem. 25,54 procent av riksdagsrösterna i Dejefors valdistrikt i min kommun.

Har vi alltså 1,1 miljoner rasister i vårt land? Nej, den slutsatsen kan man inte dra. Då gör vi det för enkelt för oss. De har röstat på ett rasistiskt parti, det är sant. Men varför har de gjort det? Är det för att de tycker partiledarens sidekick på valmötena är ”en jävla n-ordet”? Är det för att de tror på nedärvd svensk ”essens”?

Är det för att de tycker partiet har rätt när det i nästan varje viktig fråga ställt sig på arbetsgivarnas sida redan under den borgerliga regeringen: Nej till nedläggning av det kritiserade arbetsmarknadsprogrammet Fas 3. Nej till en nollvision mot dödsolyckor i arbetslivet. Nej till förstärkt arbetslivsforskning. Nej till rätt till heltid. Nej till skatteavdrag för medlemskap i fackförening. Nej till meddelarfrihet för de anställda i privata välfärdsföretag. Nej till rätt till barnomsorg på obekvämt arbetstid. Nej till en reglering av visstidsanställningar. Ja till sänkta inkomstskatter istället för mer resurser till skolan, vården och omsorgen.

Är det för att de tycker partiet har rätt när partiet i fråga efter fråga alltmer stöder högern i riksdagen? Vill de verkligen - som partiet de nyss röstat på - försvaga anställningstryggheten? Vill de öppna för att tidsbegränsade anställningar kan staplas på varandra? Vill de acceptera att välfärdskoncerner tar med sig skattepengarna utomlands? Vill de försvaga skyddet för sjuka och återinföra stupstocken i sjukförsäkringen?

Är det vad de vill i Dejefors?

Vill de ställa sig längst till höger i synen på kvinnors rättigheter? Vill de säga nej till krav på kollektivavtalsliknande villkor vid offentlig upphandling? Vill de underminera jämställdheten? Vill de ha ett parti som hellre stöder Moderaterna än sina egna förslag?

Vill de ha riksdagsmän som ena stunden lovar mer pengar till sjukvård och äldreomsorg, men som i nästa stund vill sänka skatten och minska statsbidragen till kommunerna med 73 miljarder?

73 miljarder!

Vill de det?

Vill de ha ett skatteförslag som gynnar höginkomsttagare och missgynnar folk med låg inkomst? Vill de ge en person som tjänar 100 000 kronor sänkt skatt med 46 000 kronor i månaden?

Vill 25,54 procent i Dejefors allt detta?

Jag tror inte det, verkligen inte alla. Det vägrar jag tro.

”Nu jädrar ska vi rösta på rasismen”

Naturligt finns det rasister bland den där dryga miljonen röstande. Naturligtvis också i Dejefors och andra valdistrikt i min kommun. Det är illa nog och redan en rasist är en för mycket.

Alla människor är lika mycket värda. Det är en vacker formulering och för mig är den helig. Varje handling är inte lika mycket värd men varje människa är det. Vad hon än har för färg på skinnet, vad hon än har för favoriträtt, hur och när hon än firar sitt nyår.

Livet är för kort för att hata skinn.

Du får gilla Nyedshov, du får gilla Leeds, katter, kepsar, hucklen eller andra tygstycken att ha på huvudet. Det är din sak. Självt gillar jag fiskbullar, storspov, semikolon, solidaritet och orientering.

Nej, jag tror inte att alla som röstar på förre andre vice talmannens parti är rasister. Inte hundan gick de till vallokalen i Dejefors och sa till varandra att ”nu jädrar ska vi rösta riktigt främlingsfientligt, ja på rasister faktiskt, för såna ä’ vi här”.

Ingen sa så.

Rätt få tänkte så.

Forskarna Olle Folke, Torsten Persson och Johanna Rickne har undersökt vilka det var som röstade på partiet ifråga 2014. Undersökningen visar att dess väljare framför allt var förlorarna i samhället. Folk utan jobb, folk med otrygga jobb.

En del som tappat fotfästet på arbetsmarknaden drogs till de missnöjdas parti. När den gruppen växte blev också partiets väljare fler. Stora grupper outsiders fick sämre anställningstrygghet, sämre a-kassa och sämre sjukförsäkring. Sveriges makthavare bedrev rena valarbetet för partiet, fast det inte var meningen.

”Allt ska bort från Deje”

Jag behöver inte cykla knappt en mil norrut till Deje för att förstå hur tanken uppstått under senare år, i vissa människors huvuden. Även under den nuvarande regeringen. ”Bruket tog dom. Polisen, posten, vårdcentralen, apoteket, Konsum... allt tog dom. Allt försvinner. Allt utom myggen”.

Deje är en ort jag trivs i. Där uppstod den geniala iden med Fritidsbanken som nu växer sig stor över hela landet, där har jag goda vänner, där finns min favoritbadplats och där finns kulturoasen Gamla Kraftstationen.

Fast där finns också ett nedlagt bruk och ett centrum där folk ser servicen minska, år efter år. Både butiker och offentliga tjänster har försvunnit. Inte för att detta är kommunens fel. Inte alltid de olika regeringarnas heller. Det råkar vara så det ser ut i Sverige bortom huvudstadens tullar numera, i nyliberalismens och marknadskrafternas spår. Deje är blott ett räkneexempel, för att travestera missnöjespartisten som blandade ihop kronor, miljarder och euro i riksdagens talarstol. Landsbygden norr och nordost om Deje är på samma sätt ett exempel.

Sverige är fullt av bruksorter där bruket brutit mark men brutit upp. Svensk landsbygd en bit bort är full av nedlagda skolor, bensinmackar och lanthandlar. När många flyttade blev de ledsna och arga kvar. Längre och längre bort från makthavarnas centrum. Sverige spricker, de ser ju det.

Ur den ledsenheten och ilskan växer ett missnöje. Det vänder sig ofta mot invandringen men grogrunden till missnöjet är något helt annat än en hudfärg eller ett tygstycke på huvudet.

Det missnöjet har bara ett parti förstått.
Det rasistiska.

**"Invandraren är inte problemet.
Problemet är klyftorna. Ett land
ska inte ha sociala
självsprickor."**

Textrutorna här och var är hämtade från Sven-Oves tidslinje på Facebook, 2018.

Svenssons släng var namnet på Sven-Ove Svenssons krönikor i P4 Värmland. Genom åren har han skrivit omkring 1 100 krönikor i tidningar, tidskrifter, radio och tv, 23 egna böcker och småskrifter, medverkat i 25 antologier, lett skrivarkurser med tusentals elever i studieförbund, på folkhögskolor och universitet samt uppträtt offentligt drygt 600 gånger. Sven-Ove har varit aktiv i Författarförbundets biblioteksgrupp i Värmland, tillhört Värmländska Författarsällskapets styrelse i åtta år och varit dess ordförande. En tid tillhörde han redaktionen för kulturtidskriften Rallarros.

I november 2011 startade han bloggen Svenssons släng.
Besök den på sven-ove.nu

Jäspalt!

(c) Sven-Ove Svensson – men skriv gärna ut skriften för eget bruk
Forshaga 2018